Marius Ungureanu
Tranzit...

Madeb are tot timpul expresia asta stupida pe chip, atunci când nu înţelege ceva. Capul împins înainte, mandibula căzută, ochii măriţi într-un gest ce vrea să pară de atenţie şi privirea pierduta undeva, dincolo de mine. Îmi vine să-i urlu toate invectivele pe care le cunosc, dar ştiu ca rezultatul nu m-ar mulţumi. Vocea îmi rămâne calma, deşi uşor apăsată:

— Unde ai lăsat armele? Încearcă să îţi aminteşti.

E retardat. Foarte rar se întâmplă să îşi amintească ceva şi nu mă stept ca situaţia de fata sa prezinte vreo excepţie. Nici nu ştiu dacă e corect să spun ca trăieşte în prezent, ca mintea lui funcţionează doar la secunda. De fapt, la el, structurile raţionale sunt ca şi inexistente, în afara semicoordonării vocale. Probabil că are unele sentimente, din moment ce este atât de ataşat de noi dar, în principal, se ghidează după instincte şi afecte. Ce pot să spun? Nu e vina lui că s-a născut aici în Groapa.

— A uitat. Lasă-l naibii pe prost.

Bineînţeles, Pid trebuia să comenteze şi să-l smulgă pe Madeb din reverie. E un omuleţ foarte antipatic şi ce ştie el cel mai bine să facă este să-i scoată din sărite pe ceilalţi. Totuşi, nu am de gând să îl exclud din grup, pentru ca agilitatea lui îmi serveşte mult. Un implant i-a modificat considerabil structura corpului, adaptându-l pentru un cuplu viteza-forta superior. Totuşi, în ansamblu, nu e mai ciudat decât restul.

Acum sta sprijinit de perete, cu picioarele lui curbate în exterior susţinând trunchiul musculos şi pumnii supraponderaţi i se lovesc încet unul de altul, într-un zgomot metalic pierdut. Are o figura pătrăţoasă, care nu se potriveşte deloc cu atitudinea lui încovoiată şi mereu ezitanta. Cândva, a purtat un război prin suburbiile oraşului şi atunci i s-au făcut toate modificările.

— Taci, Pid. Nu a fost vina lui.

De foarte multe ori am impresia ca Veld îmi subminează autoritatea, dar trebuie să recunosc ca, în momentul de faţă, are dreptate. Adevărata vina pentru pierderea armelor îmi aparţine. Nu ar fi trebuit să îi dau sacul lui Madeb, dar am mizat pe faptul ca poate să îl ducă fără a ne întârzia.

— Pe dracu' n-a fost vina lui! Chiar eu i-am legat sacul ăla cu două rânduri de sarma. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cum a reuşit să-l piardă.

Dacă Veld e cel mai „om" dintre noi, în ciuda bolii care îi peticeşte progresiv corpul cu saci de puroi, atunci Retil e cel mai departe de model. A lucrat în una din minele alea de igienizare ale oraşului, unde îngheţau rahatul cu azot şi îl măcinau praf pentru ca transportoarele să îl poată arunca mai apoi pe câmpurile pustii din afara oraşului. A acceptat să-şi facă implantul şi pentru ca nu l-a costat nimic, dar şi pentru că îi asigura termoizolarea necesara continuării la un nivel mai bine plătit a muncii pe care o făcea. Apoi, într-o zi, l-au dat afară. În ziua următoare a eşuat într-un atac asupra fostului şef.

Aşa că, astăzi, iată-l aici, retras în Groapa, ridicând tonul împotriva ghinionului care face ca pliurile termice de pe piele să-i intre în carne, săpând progresiv şanţuri.

Şi apoi, mai este Adria, care ne-a îmbolnăvit pe toţi cu apetitul ei sexual, care cerşeşte de fiecare dată când trebuie să dormim. A fost secretara la un consorţiu undeva, în zona sudica a oraşului, şi i-a mers chiar foarte bine, până într-o zi, când i-au saturat corpul cu un drog, într-o toaleta, fără ca ea să ştie iniţial. Uşa se blocase cumva, lăsându-i destul timp să inspire moleculele dispersate în aer. Foarte târziu, după ce devenise unealta zilnica de joaca a membrilor consiliului, a aflat ce păţise. Într-un ultim gest de dăruire pentru consorţiu, i-a tăiat gâtul şefului cu o lamă rece şi tocita, după care a fost trimisa spre o închisoare, unde urma să fie executata. Întâmplător sau nu, transportul a fost deturnat de un grup de manifestanţi, cărora le-a mulţumit până într-o zi, când au bătut-o aproape de moarte şi au abandonat-o într-o cuva de gunoi. Şi aşa a ajuns în Groapa.

Dar Adria tace de obicei, deşi sunt convins ca părerile ei ar fi bine venite.

— Lui Madeb îi pare rău.

E uimitor cum un mutând supraponderat ca el poate avea câteodată o voce atât de sfârşită. Acum nu se mai uita la mine, ci la Pid, iar expresia i s-a schimbat în una de aşteptare atenta. Ştie că omuleţul încovoiat îl vorbeşte de rău şi nu e decât o problemă de timp şi replici pana ca distanta dintre ei să se micşoreze considerabil. Pe Retil parca nici nu l-a băgat în seamă.

Uneori, tăcerea se aşterne mult timp între noi şi timpul curge,

picătură după picătură, într-un vas din care putem percepe doar clinchetul sâcâitor, stresant, superior prin însăşi slăbiciunea noastră de a ne împotrivi, de a înfăptui ceva în groapa asta de gunoi.

— Haideţi s-o lăsăm balta. Oricum, Madeb nu îşi va aminti nici dacă îl batem. Ar trebui să ne vedem de drum; nu mai avem prea mult timp.

Din nou, Veld are dreptate. Cred că a prins una din puţinele lui zile bune. Ma ridic şi îmi aud vocea prea nesigura:

— Credeţi că mai sunt pe urmele noastre?

Întrebarea capătă o tenta retorica, din moment ce am deja răspunsul în minte, iar lămurirea lui Retil nu face decât să confere forma ideii generale.

— Pentru toţi, prioritatea este să ajungă sus în timp util. După ce i-am ameninţat, as zice ca urmează acelaşi drum ca şi noi.

„După noi". Să ne arda cururile. Vânătoarea asta între grupuri e o practica obişnuită în Groapa, din moment ce fiecare trage la norocul celuilalt. Furam unii de la alţii, uneori în şiruri ameţitoare, uneori cate o masa, alteori provizii pentru două sau trei zile.

Retil se ridică şi el furios, dar apoi îşi curma avântul cu un icnet şi duce o mână către coastele din partea stângă. În ultima vreme, i se întâmplă din ce în ce mai des, dar nu are ce face. Procesul este reversibil şi implantul îi poate fi înlăturat, dar numai la o clinica din oraş. Iar acesta este la peste treizeci de mile de locul în care ne aflam, după un pustiu radioactiv, în spatele giganticelor ziduri polimetalice ale Perimetrului. Şi, pentru noi, nu exista vreo cale înăuntru.

— Când ajungem sus, căutăm şi noi blestemata aia de mâncare. M-am săturat să tot trag de la alţii şi, în plus de asta, e mai uşor să te aperi decât să ataci.

În privinţa asta, are dreptate. Am putea forma un sistem defensiv destul de stabil, profitând din plin de varietatea formelor materiale şi de stabilitatea arbitrara a structurilor. M-am gândit la asta în urmă cu câteva zile, dar situaţia este mai complicata de-atât. Oricum, e ceva bine de ţinut minte.

Pid s-a lăsat de cearta, iar acum s-a întors către fanta prin care urmează să ne croim drumul mai departe, determinând astfel privirea muitantului să se îndrepte către mine.

— Margem?

Îi întind o mână şi îi răspund pe un ton obosit:

— Da, Madeb. Mergem.

În drepata mea, îl văd pe Veld întinzând o mână către Adria şi bătând-o uşor pe umăr. Femeia îşi ridica alene capul de pe braţe şi îl priveşte câteva secunde fără să înţeleagă, apoi se ridica încet, cu mişcări ezitante, de parcă ar reveni din staza. Foarte rar lăsa impresia că ar fi cu-adevărat printre noi. Într-un fel, e mai profitabil aşa, să te droghezi cu propria minte, să te învălui în coşmaruri şi speranţe, dar asta doar pana la punctul în care problematica supravieţuirii capătă forme tranşante, extreme.

— Pid, e rândul tău să deschizi drumul.

E bun. Comanda asta a sunat ceva mai bine, mai încărcată de siguranţă pe care un lider de grup trebuie să o aibă obligatoriu. Sunt conştient de slăbiciunile mele sporadice, dar în această privinţă nu pot face prea multe lucruri. Şi mie îmi este la fel de teama ca şi lor.

Tăcuţi, ne strecuram rând pe rând prin fanta metalica şi apoi mai departe, într-un plan întortocheat ce aduce totuşi a diagonala, către suprafaţă. Trecând prin spaţiul ăsta, îmi amintesc de claustrofobia care îi mănâncă pe unii, care le cauzează atacuri dese de panica la mijlocul drumului. Sunt unii care pur şi simplu refuza să-l mai parcurgă, alegând să moară fie de lama unui cuţit, fie de îngheţul de afară. Noi, cei din Groapa, suntem ca şi cârtiţele şi nu mă refer doar la apropiata dispariţie. Ne săpăm drumurile, ne strecuram prin scăpările distorsionate de spaţiu, prin porţile precare din metal contorsionat sau plastic industrial, înlăturând gunoiul cu mâinile sau, acolo unde este cazul, cu pârghii încropite în funcţie de situaţie. Partea bună este ca întotdeauna găsim spaţiu. Foarte rar, prindem o galerie, iar acolo, pe drum liber, facem numai vreo câteva ore. Aşa, ne trebuie o zi întreagă.

Un zgomot de cădere metalica mă scoate din uşoara reverie, făcându-mă să mă lipesc de carcasa lemnoasa a ce pare să fi fost un birou.

— La dracu'!

E Pid. Sigur a dat de o planşă. Acum îşi va evalua mai atent drumul, încetinindu-ne şi mai mult. Îl văd sus şi înainte cum tatonează o duna de gunoi înnegrit din care izvorăsc la întâmplare folii plasticate, în timp ce cauta puncte de sprijin pentru mâini. E în ordine. Trecem cu toţii de ea şi ne aşteaptă un pasaj de câţiva metri, liber, dar prea orizontal ca să ne fie de un real folos.

— Asta duce jos.

Cu toţii s-au oprit, aşteptându-mi hotărârea, fără comentarii, fără alte înjurături, ca până acum. Sunt prea afectaţi de pierderea armelor, iar eu nu pot face nimic. Privirea îmi urca spre tavanul ce sta în calea evoluţiei noastre săptămânale.

— Facem gaura, le spun în timp ce paşii mă poarta spre Pid. Veld, spatele, Retil, fata.

Nu se grăbesc, însă nici nu se mişcă prea încet, să mă scoată din sărite. Structura de sus e moale, gunoi menajer amestecat cu plastice de uz casnic şi probabil ca nu susţine un volum mare. Bare metalice se găsesc mereu, iar în cazul de faţă căutarea durează doar câteva secunde. Împreună cu Madeb, reuşesc să provoc căderea, iar sus, aproape perpendicular, masa de gunoi ni se destăinuie, cu multe spaţii mici, plase cu ochiuri înguste ce aşteaptă să fie desfăcute.

Fără a mai aştepta ordinul meu, Pid începe să se caţere, testând rezistenta structurilor. Îmi face semn că putem urca, apoi se avânta mai sus, pentru a continua sa deschidă drumul. Ma întorc spre Veld şi acesta pare ca abia aşteaptă ordinul meu să se întoarcă. Îl strig, fără a mai încerca să găsesc explicaţii fricii lui, apoi ceva nedefinit îmi atrage atenţia de sus, un posibil nucleu de tensiune şi îmi ridic privirea, la timp pentru a observa cum lama unui cuţit descrie un arc de cerc înaintea ochilor lui Pid. Debusolat, omuleţul se mişcă brusc, pentru a evita lovitura şi mâinile i se desprinseră de structura plasticata incustrata în perete, lăsându-l să cadă trei metri, pana pe ultima structura cu ochiuri, prin care se strecurase cu puţin înainte ca eu să-mi mut privirea. Aceasta îl susţinu preţ de o secunda, după care aluneca, rupând scânduri semiputrezite, contorsionând cartoane, oprindu-se pe o bază ceva mai solida, din plastic. Câteva urlete umplu tubul de deasupra, iar, în acompaniamentul lor, o siluetă se desprinde din ce pare a fi gura unui culoar, într-un avant ucigător, cu lama cuţitului încovoiat ţintind silueta răsfirata a lui Pid.

Coridorul din stânga, ce părea a duce jos, tremura de un viuet sonor ce se apropia dezvăluindu-şi astfel adevărata destinaţie. Lângă mine, ceilalţi cauta disperaţi ceva ce poate servi drept arma, iar eu mă poziţionez stabil, strâng ferm bara metalica în mâini şi îmi impun să fiu nebun.

— Madeb, peretele! Restul, staţi lângă mine şi luptaţi.

Vocea mi-a sunat ca un şuierat de transa şi simt cum toţi s-au

conformat. Mutantul a înţeles ce voiam să spun şi s-a poziţionat chiar la gura tunelului, mascat, astfel încât să poată servi drept element surpriza. Nu are nicio arma, dar nu pare prea deranjat de asta. În aşteptare, îi citesc admiraţia în ochi. Retil e în stânga mea şi îl simt privind ţinta înainte, acumulându-şi întreaga furie în muşchi, în intenţie, gata să o reverse asupra lor, asupra tuturor celor care sunt vinovaţi pentru lumea asta în care trăim. Veld e în dreapta şi ceva mai în spate, într-o postură ce poate părea strategica, însă e dictata de frică, de tremurul aproape sonor al muşchilor. Dar nu este un las şi va lupta. Doar pe femeie o simt distanta, absenta ca de obicei, ca şi cum nu i-ar pasa dacă moare, sau dacă noi murim.

M-aş gândi să îi atribui o corecţie, dar primele siluete deja se profilează. Nu am niciodată timp să îi observ pentru ca, de la timpul zero la timpul unu, nu fac decât să caut moartea din mâinile lor. Tot ce vad acum sunt săbii, suliţe improvizate, mănuşi cu gheare. Şi apoi, pumnul lui Madeb dezaxându-l pe primul individ pătruns în spaţiul nostru. Plus detalii, cadre de multe ori fără înţeles, fragmente înţepenite în timp; o mandibula rupta, atârnând grotesc. În noul lui drum, perpendicular, acesta şi-a oprit din avant un partener, împiedicându-l lângă perete. Ma arunc înainte şi urletul lui Retil îl acompaniază pe al meu. Prima mea ţinta mă ignora, luata prin surprindere de apariţia anterioara a mutantului, tipul fiind hotărât să îl străpungă pe Madeb. Pentru el, mă învoiesc a fi ultima surpriza din viaţă. Bara metalica mi se abate cu toată furia asupra capului său, perfect poziţionat şi oasele trosnesc, deodată parca prea moi, urmate imediat de o ploaie de sânge. În stânga, Retil şi-a atins cel puţin la fel de bine primul adversar direct. O sabie îşi face apariţia de lângă trupul moale, încă aflat în cădere şi îmi tremura o dunga pe braţul stâng, în timp ce, pe parte opusa, doi indivizi forţează învăluirea. Ceafa unuia pocneşte imediat sub lovitura lui Madeb, iar eu îmi arunc ranga înainte, în timp ce Veld abate asupra sa pe unul dintre ei. Încă doi aluneca din fata şi parez lovitura de sabie, conştient că nu trebuie să dau înapoi, ca fără acoperirea mea, Madeb va muri.

Este un moment, un punct nedefinit în fiecare lupta, când nu mai văd decât contururi, când totul se înceţoşează sub filtrul minţii mele terorizate. În acea clipă, doar atunci, într-un cumul maxim de presiune, pot să fac ceva. Mi s-a spus ca urlu atât de tare, încât venele îmi pulsează nebuneşte pe gât şi tâmplele bubuie, gata să explodeze.

Atunci, preţ de o milisecunda, îi opresc, îi fac să piardă un timp. Îl trec în contul meu, într-o intenţie pe care adversarul o va repera prea târziu.

Şi când momentul expira, vacarmul mă inunda din nou, iar ranga coboară cu toată furia peste sabia individului abia smuls din declick, în locul meu preferat, scoţându-l din joc. Nu a mai rămas decât unul, în faţă, cu o arbaleta improvizata pe un braţ, care a aruncat o săgeată în direcţia lui Retil şi acum se îndreaptă către mine, trăgând sabia din teaca prinsă în spate.

Nu ştiu ce se întâmplă. De ce valul ăsta de durere în spate? De ce m-a culcat în genunchi, făcându-mă victima perfecta? De ce Madeb zace sfârtecat lângă perete?

Brusc, îmi dau lacrimile şi am impresia ca Pid e doar o proiecţie a minţii mele. Închid ochii, aştept ca totul să se termine. Vad oraşul, închis de zidurile mtalice, acoperit de cupola din sticla, un centru de producţie şi consum, un deşeu în negura istoriei. Vad Groapa, un refugiu întreţinut la limita pentru cei care nu corespund, pentru gunoiul uman izvorât din tertipuri economice. Eu, coborât din rai în iad, un fost Psi care a îndrăznit prea mult, încercând să dezlege nodurile mediatizării subliminale, un ghimpe în politica megacorpului Dawn.

— Trival!

Probabil că m-a strigat de mai multe ori, nu îmi dau seama. E Pid. Deschid ochii, îl văd stand aplecat în faţa mea, la fel de ezitant, doar ca de data asta postura îi este justificată de rana din piept. Preţ de o clipă, mă simt stânjenit de lacrimile din ochi, însă, pe măsură ce câmpul percepţiei mi se extinde, îmi dau seama că asta e ultimul lucru care ar trebui să mă deranjeze. Când mă ridic, încercând să îmi găsesc echipa, el se aşază, aproape calm, ca şi cum ar vrea să se odihnească.

— Blestemata lume, şuieră, în timp ce mâinile i se înroşesc de sângele ce curge necontenit din rana.

Cel mai rău este ca nici măcar nu îi pot spune ceva. Am practicat tactica asta cu mult timp înainte, vânzător de iluzii pentru secunde ale sfârşitului. Nu suportam să le văd expresiile, regretele din ochi, le spuneam că am truse medicale, că trebuie să mai reziste puţin. Şi atunci, când vedeam strălucirea aceea de speranţă, mă linişteam, mă împăcam cu mine însumi.

— Pid! Încă puţin…

Cuvintele mi se opresc în gât şi mintea continua pe propriul ei drum, prea clar pentru a fi urmat vreodată. Încă puţin până viaţa se scurge de tot din el, pana privirea i se întoarce de la lumea asta. Îmi mut privirea mai departe în coşmar, încercând să ignor durerea necontenita din spate şi vad corpul lui Madeb, alunecat lângă perete, deschis de câteva ori de o lamă.

De câte ori nu am văzut asta oare? Acelaşi masacru, cu alte personaje, cu alţi nebuni la ofensiva. Şi prieteni căzuţi, fotografii groteşti vuind în minte. Iar lor li se adăugă imaginea mutantului. Aş vrea ca lacrimile să continue să curgă, să îmi mângâie obrajii uscaţi, în numele lui, dar asta nu se întâmplă. Sper să fi fost mai mult decât un reflex necondiţionat la durere.

Poate ca până acum ar fi trebuit să mă obişnuiesc. Vocea lui Retil mă face să conştientizez că stau încremenit. De fapt, e mai mult un murmur de uimire:

— La dracu'! E chiar atât de rău?

Privirea îmi dezvălui corpul lui Veld, despicat de o dunga calda, de la clavicula stânga pana spre coastele drepte. De ce continui să fiu uimit, când ar trebui să spun că nu e decât o luptă, ca aici nimeni nu câştiga şi ca oamenii vin şi pleacă mai repede decât mă pot aştepta?

— Eşti rănit? mă întreabă şi vocea lui pare mai aproape ca niciodată.

— Ma descurc. Tu?

Implantul l-a salvat de ceva secţionări şi tot plăcile alea au oprit şi săgeata metalica. E blestemat să moară doar de acţiunea lor.

— La fel, îmi răspunde, apoi privirea lui fulgera către femeie.

De obicei îl opresc, dar de data asta trebuie să îl las să-i mototolească chipul absent. Putea conta şi ea cu ceva în lupta asta, putea să îl acopere pe Veld, dar a stat aşa, trântita, aşteptând un deznodământ. De orice fel, cred că pentru ea nu conta aşa mult. Acum zace leşinată, iar Retil aluneca pe lângă mine şi ia arbaleta, fixând-o bine pe braţul sau drept. Scotoceşte apoi hainele individului şi găseşte patru săgeţi într-o tolba de hârtie presata. La fel de eficient, ridica două săbii şi una o întinde către mine.

— Blestemaţi de cultişti, îmi spune în timp ce apuc mânerul greu, metalic.

Cei mai răi indivizi, care trăiesc pentru a ucide. Canibali.

— Avem un noroc dat naibii astăzi, comentează apoi retoric,

îndreptându-se către culoar.

Îl urmez, pentru că e singurul lucru pe care îl pot face, pentru că trebuie să ajung în timp util sus. Nu am rezistat atâtor lupte ca să fiu îngropat de viu. Las în urma trei cadavre şi un trup pe care încep să regret ca nu l-am sfârtecat cu propriile mâini. Încet, încet, mă regăsesc pe mine, pe cel-care-nu-trebuie-sa-simtă, strâng mai tare mânerul sabiei şi îi mulţumesc în gând lui Retil. Îl admir.

În fiecare săptămână, navele de transport plonjează dinspre oraş, acompaniate de trailere gravitaţionale şi aprovizionează Groapa. Mii de tone de gunoi, de la cel mai mare producător din zonă. Metal, lemn, plastic, sticla, gunoi menajer, tot ce nu le trebuie lor. Şi resturi de mâncare, uneori parca atent raţionalizate, ca şi cum cineva de acolo ar avea grija ca noi să mai vieţuim o vreme pe aici, doar aşa, ca sursa de amuzament pentru vânătorii în combinezoane ce se mai strecoară din când în când printre nervurile gropii, în căutare de ţinte înspăimântate, a căror riposta să nu poată conta sub nicio formă. În legătură cu ei, am un mic plan, pe care i-l voi împărtăşi în curând lui Retil.

În fiecare săptămână, în acea zi precisa, gunoiul din Groapa este împrospătat în câteva minute cu alte mii de tone pe toată suprafaţa de x mile pătrate. Dacă până atunci nu ajungem afară, suntem îngropaţi de vii. Afară, în frigul aspru, unde ne găsim unii pe alţii, unde alte lupte urla spre cer, afară, unde stam foarte puţin, pana încărcătura este lăsată. Şi apoi, de-a lungul altei zile, ne croim drumul înapoi, ne săpăm galeriile cât mai adânc în Groapa, acolo unde frigul nu ajunge.

O zi către suprafaţă, o zi către centru, cinci zile de stat. Şi mereu lupta. Pentru noi, nu mai exista salvare.

27 mai 2002